

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

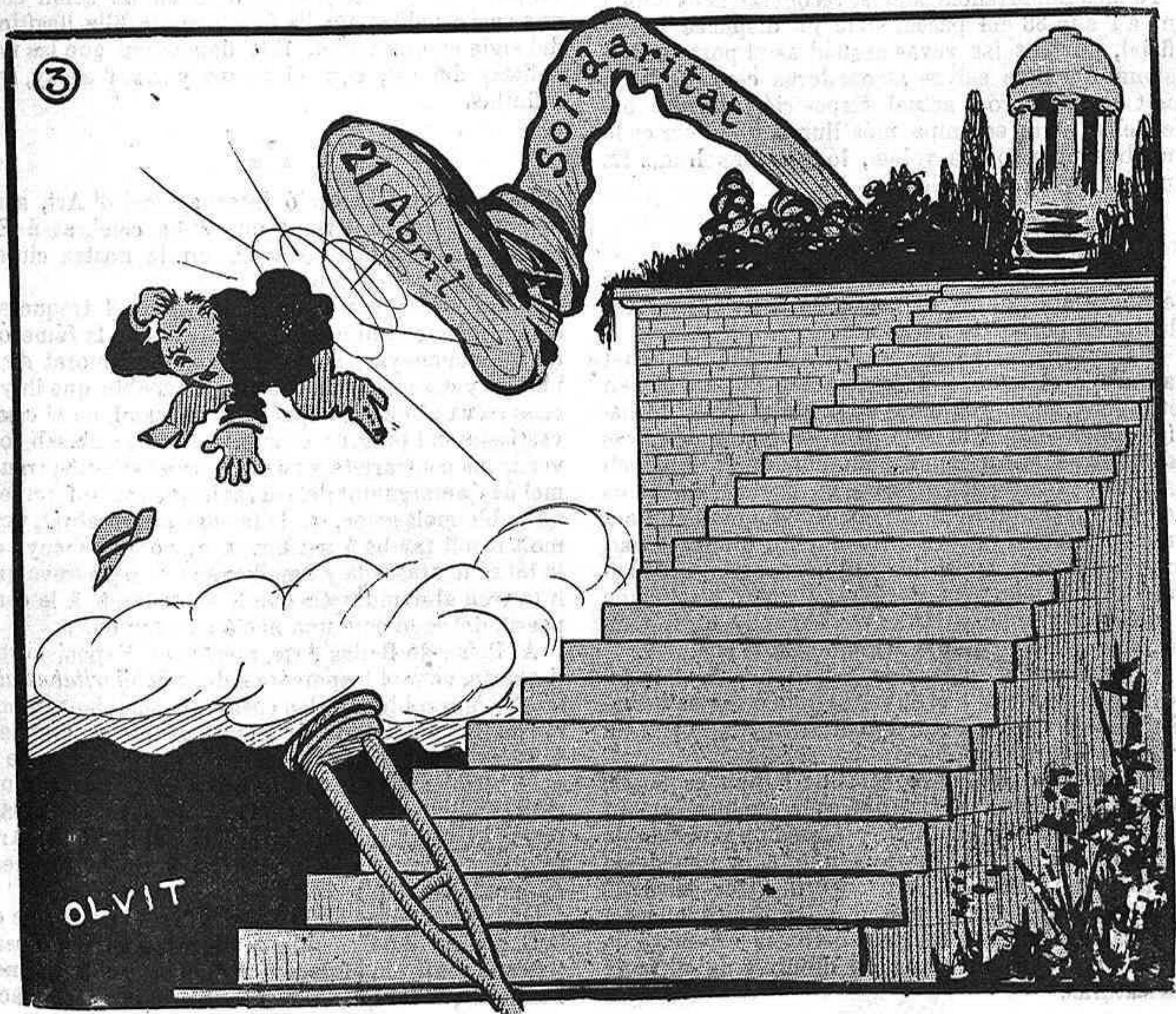
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

LA ESCALA DE LA VIDA

(Capítul tercer y últim)

.....Y encésas d' ira las galdas,
s' enfonzá en sa propia escoria.

Aquí termina la historia;
¡perdonad sus muchas faltas!

DESPRES del assombrós esclat electoral en el qual Catalunya ha dit resoltament:—«Jo soch jo, mestressa y senyora de mí mateixa»,—l'hermós esclat de la Exposició internacional de Bellas Arts, en la qual Catalunya s'ha vist honrada per lo bó y millor de l'Europa creadora de bellesa.

Aixís se ha comportat la ciutat, pubilla de la rassa catalana, en els crítichs moments en que tantas amenassas y tants flagells pesavan damunt d'ella pera desesperarla y atuhirla. Barcelona reviu més forta que may, y més que may serena y alentada afronta las maquinacions tenebrosas de sos enemichs que no semblava sino que volían acabar ab ella.

Quan els atentats terroristas, que havían vingut á ser el nostre pá de cada día, escampavan arréu l'horror y la consternació; quan la brutalitat impune's desbordava pels nostres carrers ab desenfré selvatge; quan semblava que s'anava á formular una terrible sentència, declarantla ciutat inhabitable, Barcelona's dirigía al mon artístich, y oferintli una hospitalitat carinyosa, 'l convidava á portar aquí las joyas més preuhadas del art modern.

Y 'l mon artístich ha vingut á Barcelona, sense vacilar, plé de confiança, honrantnos ab la més envejada de las distincions: la de proclamarnos una ciutat digna, com la que mes, entre las pocas que poden tenir aquest privilegi, de ostentar las creacions del art contemporani.

Té més importancia aquest reconeixement que 'l que á l'any 88 del passat sigle 'ns dispensá 'l mon oficial, enviant las sevas esquadras al port de Barcelona. Aquellas salvas atronadoras cert que feren molt soroll; pero l'actual Exposició internacional de Bellas Arts escampa més llum... y la llum es lo que busquem, lo que volém, lo que benehim... La llum es el goig de la vida.

*
* *

Magnífich resulta l'aspecte del amplíssim Palau de Bellas Arts, que s'ha vestit de festa per honrar als dignes hostes de Barcelona.

Els artistas catalans que ab exquisit bon gust han disposat aquella decoració espléndida, s'han fet dignes del agraument de la ciutat. No n'hi havia prou ab omplir el gran saló de festas de obras escultóricas escampadas aquí y allá, ni tampoch bastava convertir las galerías en grans magatzems de quadros colocats en marejador apilotament: era precís classificar, ordenar y embellir; era necessari constituhir una serie de conjunts parcials que sumessin una admirable totalitat... y aixó es lo que han fet els nostres artistas, treballant á competencia, en emulació noble, y triomfant tots ells.

Aixís es com s'honra als hostes que 'ns han favoregut, dedicant á cada nació una ó varias estancias ricas y vistosas, que donan reals y importancia á las sevas produccions.

L'Italia ocupa quatre salas de la nau esquerra; Bélgica duas, una d'ellas dedicada exclussivament al gran escultor Meunier, y Alemania una sala de la nau posterior. Comparteixen tota la nau de la dreta, una instalació d'escenografía, tres salas de dibuixos y ayguaforts, una d'ellas corresponent á Fransa y un'altra á Bélgica, diverses estancias de mobiliari y duas més una de dibuix y un'altra de caricaturas.

El Saló central ofereix un magnífich aspecte ab sos grups escultórichs, que ressaltan sobre una decoració brillantíssima, especialment á la nit que vessa llum.

Las salas del pis superior han sigut també magníficament distribuídas y hermosament decoradas. A la nau esquerra s'hi troban successivament Portugal, y vuit estancias dedicadas á autors espanyols, entre ellas una ab obras de 'n Casas y en Rusifiol, dugas ocupadas exclussivament pel gran Zuloaga, y duas més de carácter colectiu que corresponen al Círcul de Sant Lluch y al Círcul Artístich.—En la nau posterior y després de una sala espanyola, ne segueixen tres de Fransa, l'última de las quals la presideixen unas composicions del portentós artista Puvis de Chavannes. En la nau dreta s'hi troban Bélgica que ocupa tres salas, Inglaterra altras tres y Holanda duas.

La gran Sala de la Reina Regent ofereix obras de autors espanyols, y en la Galeria del gran Saló s'hi han instalat projectes y obras diverses d'art decoratiu.

Cada estancia es un modelo de bon gust, y la major part de las obras atrauen l'atenció una per una, per sas inmillorables qualitats. Se pot ben dir que donan una idea perfecta del art contemporani, ab tota la seva sinceritat y ab tots els seus atreviments. Ja ha passat l'epoca de las grans *machines*, de las aparatositats, dels quadros ab argument. No vá ja l'art per aquest camí. Avuy s'apura la perfecció en la llum, en l'ambient, en el color, y 's consegueixen efectes decisius.

L'Exposició de Barcelona transparenta clarament la preocupació actual dels més renomats creadors de bellesa d'Europa. Cada hú ostenta la seva personalitat ben destacada; pero tenen de comú com una espiritualitat que 'ls fa á tots ells fills llegítims del sigle en que vivim. Ells demostran que las modalitats del art, com el temps y com l'espai, son infinitas.

*
* *

La present Exposició internacional d'Art, sens disputa la més important que s'ha celebrat á Espanya, marcará una nova era en la nostra ciutat, sempre ansiosa de progrés.

Sabrá 'l mon enter, que aquí entre 'l traqueteig dels artefactes industrials y á través de la fumerola de las xamaneyas, alena un poble enamorat de la bellesa y assedegat de cultura; un poble que lluyta sens treva ni descans per obrirse camí, en el camp vastíssim del progrés humá; un poble que sab convertir las contrarietats en poderosos estímuls; treure mel de l'amargantor dels agravis que se l'infereixen; un poble molt gelós, sí, de la seva personalitat, pero molt resolt també á redimir á la noble Espanya de la tatxa d'atascada y amodorrada y regressiva que li tiraren al damunt els que la senyalaren á la compassió del mon com una nació moribunda.

Al Palau de Bellas Arts, mentres l'Exposició resti oberta, se fará l'apoteóssis de la *Solidaritat catalana*. No's combinaren las cosas ab semblant intent; els polítichs y 'ls artistas actuaren per separat sense recordarse els uns dels altres; pero després de la gran victoria del día 21 de abril s'es feta la conjunció gloriosa de tot lo que á Catalunya revela vida y potencia, y l'Exposició internacional de Bellas Arts es una consagració de la vitalitat y de la fortaleza del poble catalá.

Quan el governador Ossorio, afirmá que al acte de la Exposició hi ha 'l sentiment de tota Espanya, nosaltres ens sentirem afalagats per aquest noble reconeixement, que foragita l'insult de desafecte á la nació

espanyola que tantas vegadas s'ha llansat sobre Catalunya.

Espanya estarà tota entera ab nosaltres, quan Espanya 'ns acabi de comprendre. Hi estarà la nació, encare que excluhint als governs oligàrquichs qu'están fent la seva desgracia, aquests governs que després de haverse compromés á subvencionar la nostra Exposició, á l'hora de ferho efectiu se trobaren ab que no hi havia consignació en el presupost.

Pero sense necessitat de aquest ausili, també l'havém feta sols, com sols farem moltes altres cosas, perque la nostra es terra de voluntat, y voler es poder.

Catalunya s'ha llansat y arribará al terme del seu camí, mal pesi als oligarcas que vulguin oposars'hi. Cada día més débils, no podrán resistir molt temps l'acció de un poble fort, disposat á acatar ab ells per sempre més. Y estém segurs de que 'ls farà caure sense ni menos empentarlos: ne tindrà prou ab confondre'ls ab un gloriós enlluhernament.

P. DEL O.

DEMO—GRACIA

Perque dalt d'un automóvil va arribar en Salmerón, al endemà va faltarli temps al ex-emperador de dir desde 'l seu diari per' engrescar als badochs, que aprerguessin els demócratas que aquell home tan... d'alló, va venir á Barcelona ab automóvil, qu' es, ¡oh! símbol de la burguesia, afront dels treballadors.

Més ell, quan á Rubí anava á rebre aquella ovació no hi anava pas á pata, ni ab burro, ni ab carretó, hi anava en un automóvil símbol de la... vaja *radios!* passiho bé don *Alacandru* imiri que ensenya 'l llautó!

UN ANTI S.

¡Maig!

Per anys que visqui la Terra, per cosas que descubreixin els homes, difícilment inventarán may res que ab el mes de Maig pugui compararse.

¡Quín esclat, quína explosió de vida y de hermosura!

Sembla talment que la Naturalesa, despedintse de la adolescencia en que Mars y Abril la mantingueren, reclama imperiosament els seus drets de púber y 's vesteix de llar h.

Tot brilla, tot lluheix, tot se transforma.

Els arbres—no parlo dels de la Rambla—s cubreixen de verdós fullatje.

Las aurenetas trassan en l'espai las sevas inmensas rúbicas.

Els camps s'alfombran ells mateixos, sense necessitat d'estorers ni adornistas.

Mireu el cel... ¿L'heu vist may tan blau?

Aspireu l'ayre... ¿L'heu sentit may tan pur?

Contempleu las donas... ¿Las heu trobadas may tan bonicas?

*
*
*

Un amich, iluminats els ulls per extranyas fosforescencias, m'ho confessava l'altre día:

—Si en alguna época del any m'arrepenteixo d'haverme casat, es en aquesta.

—¿Per qué?

—Perque quan veig aquest bé de Deu d'hermosuras que amunt y avall passen pel meu costat, penso que de no estar jo lligat pel llas del matrimoni, tindria el dret d'empéndrelas, de festejarlas, de triarne una per fer d'ella la meva mitja taronja.

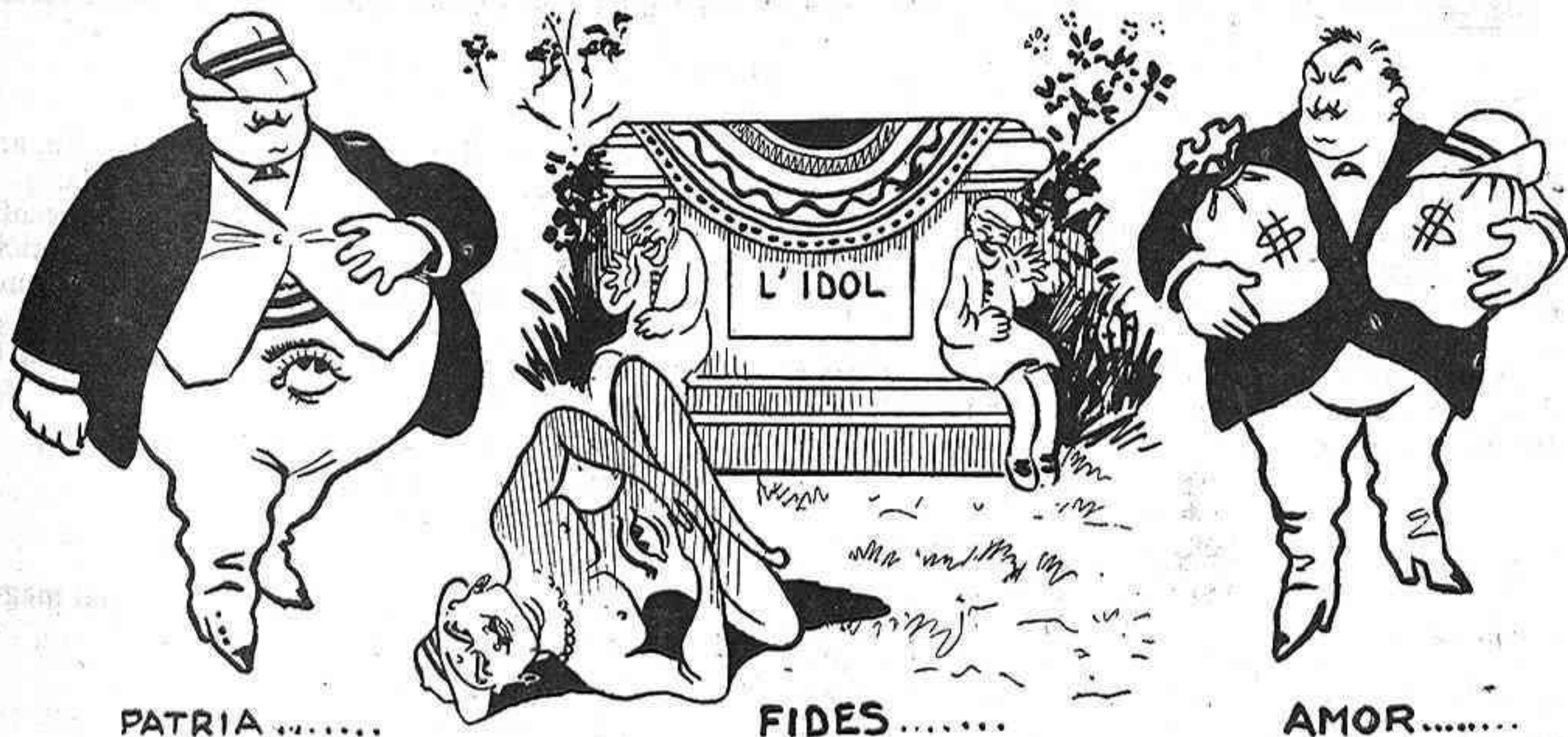
—Y un cop la mitja taronja feta, 't trobarías en el mateix cas que ara: lligat, y sense poder empéndrelas, ni festejarlas ni comensar altra vegada la tría...

—Bé, sí, pero vaja...—

Y las fosforescencias dels seus ulls se feyan més vivas, més claras, més intensas.

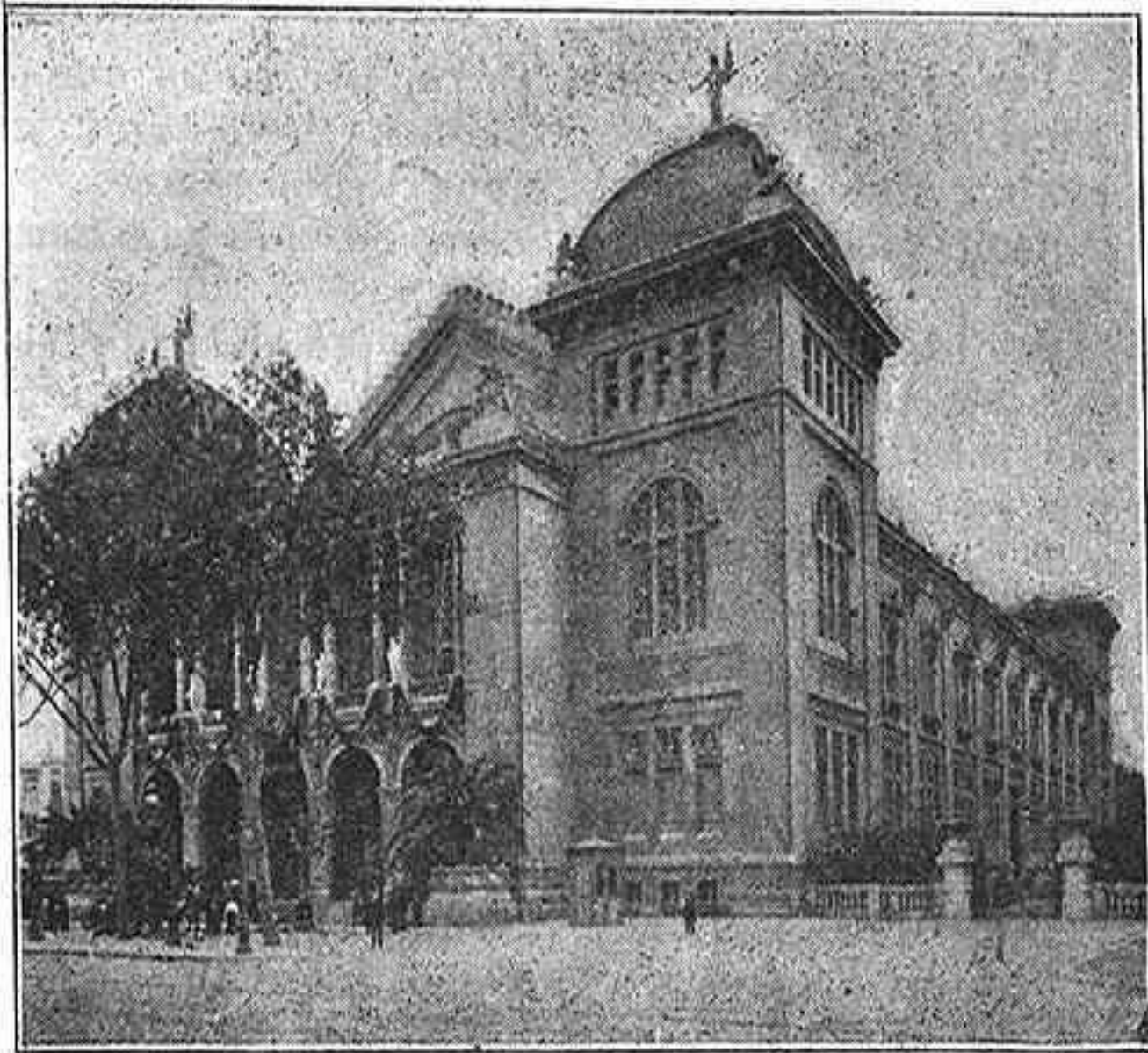
Tant per respecte á la moral com perque sempre está bé acudir á apagar el foch al primer síntoma d'incendi, vaig procurar calmar al amich, vituperant la pecaminosa elasticitat de las sevas teorías; pero

ACTUALITAT POÉTICA

Els Jochs Florals d' ELL.

V EXPOSICIÓ INTERNACIONAL D' ART
inaugurada el passat dissapte

PALAU DE BELLAS ARTS, ahont está instalada la Exposició.

viu l'home. Tant ó més que 'l pá, li es necessaria la pau del ánima, la tranquil·tat del esperit, el sossego del cor, sempre propens á lamentables extravíos.

Y ¿cóm voleu que hi hagi aquí tranquil·tat ni pau, permetentse pels carrers la lliure circulació d' aquest aixám de donas hermosas, que ab una simple maniobra d' ulls alteran la serenitat d' un home casat, fins al extrém de ferli dir mal del día en que un capellá *aleve* ab quatre mots de llatí va amarrarlo eternament al jou del sant matrimoni?

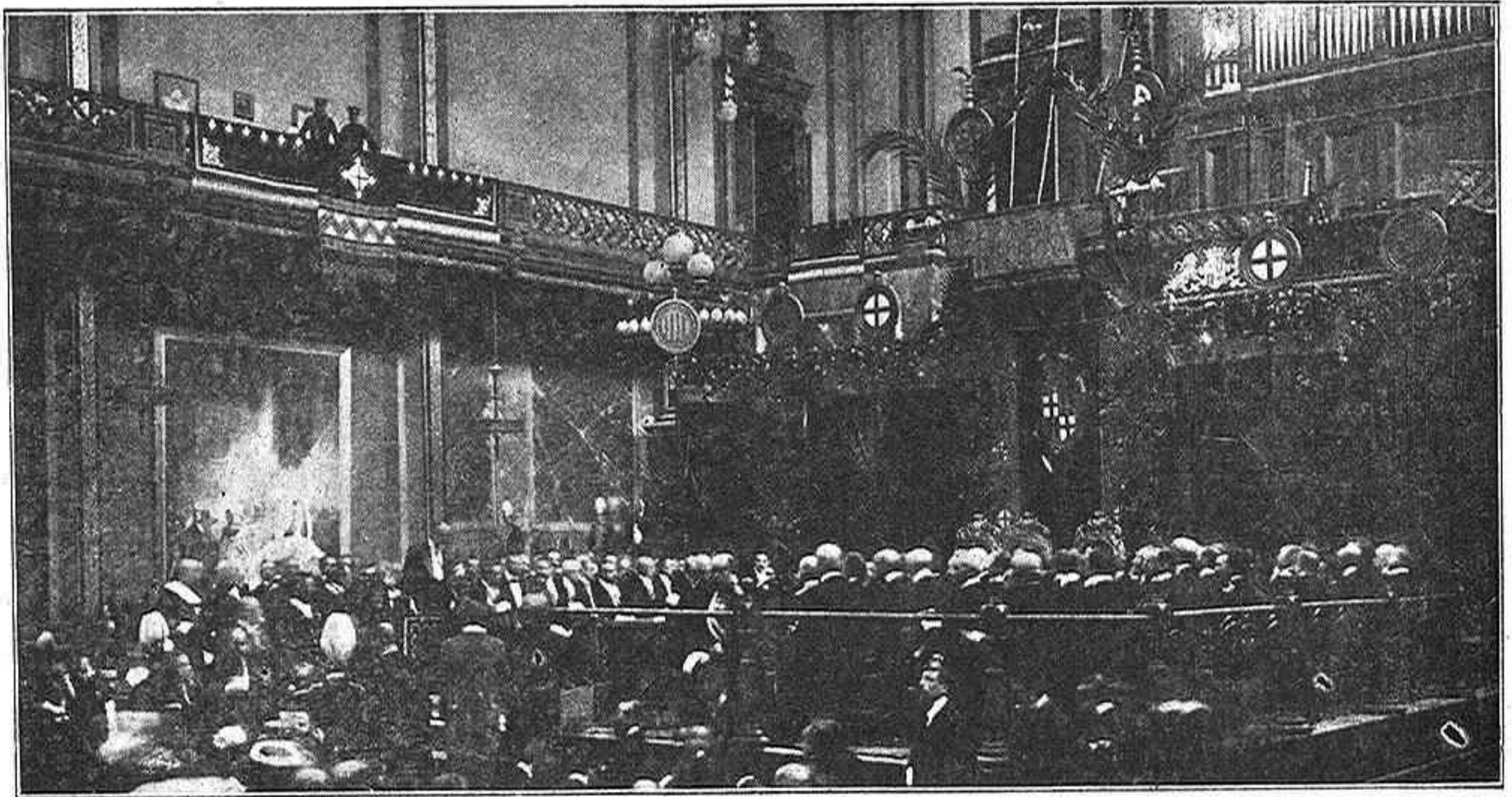
Després vindrán els diaris explicant que fulano, home de seny y soci de varias corporacions, s' ha escapat ab una...

¿Com no s' ha d' escapar?... Lo raro es qu' en aquest temps las fugas no 's contin per dotzenas y que las companyías de ferrocarrils no hajin de posar trens especials pera donar l' abast á las parellas fugitivas que demanan bitllet.

*
*
*

«Primavera, joventut del any», digué el poeta. Y tingué rahó.

La sava, empresonada y oprimida durant l' hivern, fermenta y bull en impetuosas onadas, obrintse victoriosament sortida y atropellanho tot. Aquí

Acte oficial de la obertura del Certamen, en el Gran Saló del Palau.

ara qu' ell no 'm sent, dech confessar que trobo molt naturals y molt humanas aquellas lamentacions.

Entre nosaltres ja podém dirho. ¡Son massa bonicas las donas en aquest temps! Massa bonicas, massa tentadoras y massa perillosas pera la tranquil·tat pública.

¡Aquells ulls subversius! ¡Aquellas bocas provocadoras! ¡Aquells ayres sediciosos, muts propagandistas del trastorn y de la rebelió!

*
*
*

¿Per qué ho permet aixó el Govern? ¿Per qué, de la mateixa manera que persegueix las proclamas incendiarias, no posa també *coto* á aquest llampegueig de ulls negres y blaus, que arreu van sembrant en els cors masculins la consternació y 'l desordre?

Bó es que 'ls poders públichs s' ocupin dels aranzels y de la qüestió d' Africa; pero... no sóls de pá

's converteix en flor, allá 's transforma en niu, acullá 's manifesta en riallas de goig y d' alegría.

Pero 'l bó, el fort, el gran moment de la joventut del any es el Maig lluminós, esplendent, acariciat per la brisa y arrullat per las cansons que Amor entona.

¿Sentiu l' eco del himne immortal que un día en Clavé va dedicarli?

«Prop del riu hi ha una verneda
y un saló en mitj sa espessura,
ab catifas de verdura
y ab sofás de tronchs de faig...»

La morada es regiament bella, digna del magnífich mes qu' en ella ha d' aposentarse.

«Lloch agrest hont van las ninas
y hont besant sa cara hermosa
las confón l' aura amorosa
ab las flors del gentil Maig.»

Ninas enciseras, flors perfumadas, verdas catifas,
auras saturadas de petons sortits de rosats llabis...
Sóls el Maig pot fer al home presents tan esplèn-
dits.

¡Ah!.. ¡Quína llástima que un quadro tan deliciós,
tan gentil, tan plé de soberana bellesa, haja de veu-
re's profanat per l' amo de la casa, que 'ns vé á co-
brar el lloguer, ó pel sastre malehit, que 'ns porta
el comptel...

¡Quína llástima!

A. MARCH

EL PARADÓ

Tant bon punt clareja 'l día
el paradó surt de casa,
carregat ab la cistella,
telas, estacas y gabias.
Aixís que al parany arriba
llensa esbufegant la càrrega
desembrassa la cistella,
y menja una caixalada;
y enlairant la *carbanyola*
fit á fit el cel aguayta,
y díu aixugantse ls llavis
ab el vellut de la mànega:
— El cel presenta hermosíssim,
el día desperta ab calma;
si s'aguanta aquesta fresca
tindrem un día de *passa*.
Y comensa á parar telas,
clavant fortas las estacas,
y va posant muntas joves
per que vol probar com marxan.

Ja ha acabat, encén la pipa,
clava una forta xuclada,
dona un *vistasso* á las muntas,
y 's fica dins la barraca.
Veu venir cinch cadeneras
que van fent cap á la xarxa
y ab la vista las devora:
sembla que se las empassa...
prou las muntas se bellugan,
boy fentlos la refileda.
Ja s' acostan, ¡cop de telas!
¡Llamps y trons! han passat altrás.
Del cantó del Monseny venen
de pinsans bonas remadas,
y las muntas ¡com refilen!...
sovint gira pro... *Inaranjas!*

Enfadat l' home renega
y las muntas joves cambia
sols hi porta els aucells cegos
que son de tota confiansa.
Tan bon punt té novas muntas
ja resultan las giradas
¡alló si qu' es divertir-se,
quin bé de Deu d' agafadas!

Y mentres l' home fruía
engabiant tanta aucellada
una jova cadenera,
deya aixís á sa germana:
— ¡Que s' ha pensat aquest ximple!
qu' hem d' ajudal á fé esclavas?
May havem d' esser traidoras
ab las de la nostra classe.
Ab aquell *tiu tiu* jo deya
á las pobres que passavan,
fugiu, fugiu, que cauriau
á las mans d' un home cafre.
— Ja tens rahó, germaneta,
l' altre trista contestava.
Si als parany no hi hagués cegos,
nostra sort prou fora una altra.
Ja 'l bon home ha plegat telas,
quan las muntas joves guaitan
dona un pessich d' escayola
als ceguets que tan bé cantan.
Y agafantne la cistella,

EL QUIXOT DE LA EXPOSICIÓ

— ¡Aquest vull, aquest no vull!
(Aixó 's tría ab un cop d' ull.)

telas, estacas y gavias,
 boy marxant, aixís mormola:
 «Ja ho dit: un día d' alma,
 si aixís com no més soch lliure
 un día cada setmana
 pogués venir ab freqüència
 ique 'n faria d' engaviadas!
 Un aucell no quedaria
 lliure en tota la comarca.»

Y ara aquí ab veu més potent
 com si fos á un club exclama:
 ¡Llibertat! malbaja l' home
 que no 't defensa ab cor y ánima.

Y piulant lo mateix deyan
 els aucells dintre las gavias.

L' AVI RIERA

LLIBRES

MARÍA MOISÉS, de CAMILO CASTELLO BRANCO.—Aquesta noveleta, seguida de dos narracions més, tituladas: *Como la amaba* y *Historia de una puerta*, forman el volúm 103 de la popular *Colección Diamante*. Castello Branco es una de las personalitats més distingidas de la moderna literatura portuguesa, no tan conegut á Espanya com se mereix. Reputém un acert l' haver inclós en la *Colección Diamante* una escullida mostra de la hermosa producció intelectual d' un escriptor que ab tant talent sab evocar la manera de ser y las costums del seu país nadu, en el qual disfruta d' una merescuda popularitat.

SOBIRANÍA, novela de *Joseph Maria Folch y Torres*.—Obra essencialment barcelonina, per las costums de nostra classe mitja que descriu y per la pintura dels típos que intervenen en l' acció, se fa llegir ab gust creixent. El protagonista es un dels nostres *parvenus*, enérgich y voluntariós. Son caràcter dominant, que li ha servit per acumular una fortuna, es la causa de las sevas desventuras, quan pretén imposarse á la seva familia, torcent las inclinacions del cor de las sevas fillas. Soberá absolut dels seus, s' estrellá en las resistencias de la naturalesa, més fortas sempre que la voluntat dels homes.

En l' obra del Sr. Folch y Torres hi palpita la realitat vivent ben observada. Mercés á la trassa de son desenrotllament y á la facilitat ab que está escrita, la seva lectura es molt grata y l' interés que desperta no decau un sol moment.

A VOL D' AUCELL, per PERE ALDAVERT.—Un altre volúm d' articles del antich director de *La Renaixensa*, que no tenint avuy diari abont insertarlos se val del llibre. Y del llibre resultan dignes en tots conceptes, per la originalitat de la seva trassa, per la importancia dels assumptos y per transparentar ab molta claretat un moment de la vida catalana.

Encare que'l Sr. Aldavert no s'entusiasma ab els nous rumbos que ha prés la causa regionalista, no per aixó son de desdenyar las sevas observacions, y estém segurs que fins els que no pensin com ell se mostraran admiradors de la seva sinceritat y de las grans qualitats d' escriptor que l' adornan, pera pegar cullerada en una forma molt peculiar, molt seva y al ensemps molt catalana, á totas las qüestions que preocupan á la opinió pública. A vol d' aucell s' explaya l' ameníssim cronista, y á vol d' aucell que no s' fatiga.

JOSEPH DE RIBERA (*L' Espanyol*), per Miquel Utrillo.

UN QUE HO ENTÉN

—Tots els pintors haguessin fet com jo... ¿Me n' han refusat cap á mí de quadro?

—Els justos elogis que dirigirem á la revista *Forma*, quan doná á llum son primer tomet de la *Colecció de vulgarisació*, que contenia las obras més importants del Greco, hauríam de repetir en vista del segón que conté las obras d' en Joseph de Ribera. ¡Quín gran servey se presta á la cultura, posant en las mans de tothom y á un preu insignificant, las obras dels grans mestres de la pintura! L' album Ribera, que conté la reproducció dels quadros més celebrats del egregi pintor, va precedit d' unas ben trassadas notas biográficas y críticas, ab las quals s' ilustra la contemplació de sas obras mestras.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

L' Amich, novela contemporánea de R. Suriñac *Senties*.—D' acció reduhida, té en ella més preponderancia la forma literaria molt cuidada, que la sustancia novelable.
 ∴ *El hombre libre. Acciones y reflexiones de Francisco Pujol*. No s' enlayran gayre las máximas del autor de aquest opúscol, tenint del género la entonació doctrinal, pero essent la major part d' ellas buydas y vulgars.
 ∴ *Cartilla para escribir en seis días*, por Pedro Martínez Baselga.—Exposa un sistema original per aprendre

depressa lo que, segons com s'ensenya, exigeix molt temps y no poca paciència.

∴ *Un tros d'home*, juguèt còmic en prosa, de *Joseph Asmarats*. Estrenat en el Cinematògrafo Clavé, el mes d'Abril del any passat.

RATA SABIA

PRINCIPAL.—ESPECTACLES GRANER

S'ha estrenat darrerament y ab un éxit de aquells que 'ls castellans ne diuen *lisonjero*, una obreta lírica que porta per títol *La nina dormida al bosch*.

Una antiga llegenda molt innocentona ha donat peu al Sr. Montoliu pera engiponar algunas escenas poéticas que tenen quan menos el mérit de ser ben escrites. Aixó justifica el que la obra en conjunt, si no arriba á interessar, s'escolti ab gust.

Las ilustracions musicals son sens dupte lo millor del llibre. El Sr. Alfonso ha tret un gran partit de las situacions, demostrant en la majoria dels números una trassa y una inspiració dignas de millor causa.

De las decoracions no val la pena de parlarne: n'havém vist de més bonas .. y de més dolentas.

Els intérpretes hi varen fer lo que bonament sabían.

L'insigne Ríslér ha comensat á donar els seus concerts dedicats á la interpretació de las sonatas de Beethoven.

¡Quínas vetilladas més triomfals!

Las creacions del colós son estupendas, y la interpretació del més conciensut dels concertistas estigué á l'altura del creador.

CONFIDENCIAS

—¿Es á dir que t'ha plantat?... ¿Per qué no l'empaytas?

—No hi ha manera... Tot el día va ab automóvil.

Es impossible arribar més enllá en lo que respecta á pulcritut, expressió y compenetració ab unas obras que son veritables maravellas.

El públich se desfeya de gust, y al final de cada sonata esclatava en una ovació formidable.

ROMEA

Quedi pera la senmana próxima 'l donar compte del nou drama de l'Ignasi Iglesias *La barca nova*, que fou estrenat dimecres.

Avuy ens falta temps y espay.

NOVETATS

El famós Maurel alcansá ab *Rigoletto* un de aquells éxits que recordava els que conseguía en sos temps millors.

La figura del protagonista, per ell interpretada, alcança el relleu de una imatge de quadro históric. Es impossible infundirli major vida, expressió y carácter.

El famós barítono, en lo que respecta á facultats artísticas, demostrá la certesa del ditxo: «Quien tuvo, retuvo...» Y com á cantant tingué moments de inspiració, en especial durant tot l'acte ters, logrant alborotar al públich.

A instancias de la concurrencia hagué de demorar la seva partida, donant una nova representació de la famosa obra de Verdi, en qual interpretació no hi ha avuy ningú que aventatji al sexagenari artista.

En Palet, la tarde del diumenje, se despedí del públich ab *Aida*, essent objecte de una continuada serie de ovacions.

Ab ellas, fresch y descansat, podrá emprendre la travessia de Xile, per ahont está contractat, formant part de una escullidíssima companyia, á proba de terremotos.

Pochs artistas han causat en el públich tanta sorpresa, ni han desencadenat tant entusiasme com el violinista Kubelik.

D'ell se pot dir que es un concertista escepcional, dominador per un igual de tots els géneros.

Si en el concert de Saint Saens y en el *Rondeau des clochettes*, de Paganini, y en un *Scherzo* de Wianewki, va assombrar al públich ab la seva execució de una precisió, agilitat y pulcritut inconcebibles, quan se tractá ab Beethoven, del qual executá una preciosa romana, y ab Schumann y ab Bach, de quals mestres interpretá respectivament l'*Ensomni* y un *preludi*, se feu admirar, no ja com un virtuose, sino com un intérprete exquisit, intaxable, fidelíssim y de una sobrietat encisadora.

Vels'hi aquí un concertista que té totas las de la lley. La ovació que li tributá el públich se desbordá pel carrer de Casp, al retirarse del teatro. Y aixó que 'l públich no era massa numerós.

Caldrá que sabent qui es en Kubelik, el teatro s'ompli. Com ell no 'n vindrán gayres á Barcelona, perque la veritat es que al món no n'hi ha.

EN ELS DEMÉS TEATROS

Al *Tivoli* está á punt de inaugurar una serie de funcions una escullida companyia d'ópera italiana, de la qual ne forma part el célebre barítono Ramón Bianxart.

S'ha estrenat al *Granvia* una sarsueleta bilingüe titulada *El Roder*, lletra d'Escalante, música del mestre Giner, la qual ha sigut molt ben rebuda.

Al *Circo español* s'está representant un melodrama del Sr. Moreno Gil, titulat *La pescadora de Arenys*. Es una producció bastant híbrida y plena d'efectes buscats.

Al *Nou* s'estrená *La copa encantada*, qual assumpto está extret de una narració del Ariosto. Es un'obra de un carácter superior á las facultats dels artistas que la interpretaren, y está també molt per damunt del gust del públich, habitual afavoridor dels desbarraments del género xich.

Al *Còmic*, s'está representant ab éxit una revista titulada: «*A la piñata ó la verdadera machicha*,» que sense oferir gran cosa de nou, al públich li ha caygut en gracia.

AL GRAN SALÓ DE BELLAS ARTS

Diumenje la *Societat filarmónica barcelonina* hi doná 'l

primer concert, baix la direcció intel·ligent del mestre Lassalle.

En ell s'hi estrenà el poema sinfònic de Max Schillings, «La cansó de la bruixa», qu'és per cert un'obra original y molt notable.

Alcansà una execució molt justa la séptima sinfonia de Beethoven.

Pero moltes de las filigranas de la execució quedavan esborrades en aquella sala tan gran, com perjudicada de pessimes condicions acústicas.

El mestre Lassalle mereix un aplauso per l'acert ab que dirigí l'audició, y un'altre per la valentia de no arredrarse, al donar un concert en un local que no té defensa.

N. N. N.

EL CANT DE L'EYNA

CANTA Y FÉS FEYNA!

De la terra fumejanta
puja un himne dret al cel.
Sentiu? És l'oda vibranta
que al treball, fá sigles, canta
son enamorat fidel.

L'home, que per ell sospira
cumplint hermosa missió,
és el poeta que la inspira
y en cada eyna té una lira...
Escoltémla la cansó.

Es l'onada remorosa
de mil remors diferents;
una música confosa
com si en barreja monstruosa
juguessin mils d'instruments.

¿Sentiu la nota estridentia
que llenca l'agut metall,
de quina cansó valenta
marca 'l ritme 'l cop que venta
damunt de la enclusa 'l mall?

¿Sentiu en la corda mitxa
y en armónich desgabell,
el refrech de la politxa,
el cruixir de la farritxa
y el repicar del martell?

¿Sentiu com, portats per l'ayre,
pujan misteriosos cants?
¿Sentiu la serra xerrayre
y la llima grinyolayre
vibrar ab accents humans?

¿Sentiu, en notas perdudas,
com una cadencia gréu
d'eynas finas, quasi mudas,
mancadas de veus agudas
mes no exemptas de relleu?

Canta l'eyna, fent la vía
que li marca en absolut
la má sabia que la guía,
y el seu cantar és poesia
y és riquesa y és salut.

Mes en mitj de las cantadas
¡com ressona un crit extrany...
remor de veus apagadas
sortint de gorjas cansadas
com un gemech, com un plany!

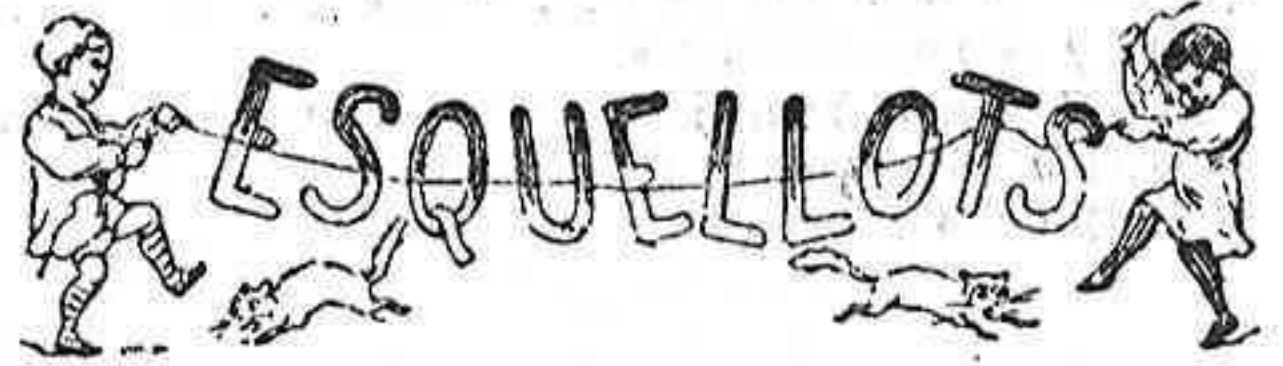
Gemechs y planys que fereixen
al cor més aspre y aixut,
si avuy encare 's produheixen
perque 'ls homes no gaudeixen
ni s'esforsan lo degut,

¡mans á l'eyna! Y aprenguemla
tots la nostra obligació:
Endolcintla, armonisemla,
y tots al plegat cantemla,
cantemla aquesta cansó.

Revestimla de poesia
y forjemla á cops de mall,
en espera del gran día
que sigui tot armonia
en la cansó del treball.

PEP LLAUNÉ

1er de Maig de 1907.

Demá dissapte, elecció de Senadors.

En altres temps, gran diada pels cacichs. Els compromissaris dels pobles els hi arribavan degudament consignats, y ab unas quantas promesas y ab uns quants arguments contants y sonants, feyan aquells el seu fet.

Mes avuy no hi podran arribar, y s'haurán de mirar de lluny la funció.

Tretze senadors elegeixen las quatre provincias catalanas, y tots ells serán solidaris.

No hi ha més: la *Solidaritat* es tossuda, s'ho ha ficat á la testa y 'n sortirá.

Tretze son tretze.

A estonas fá 'l ploricó, y díu qu'ell no te la culpa de res, y afegeix que tot lo que li passa son odis y malas volensas.

Y á estonas se revanxina ab cómica arrogancia, y proclama qu'encare li queda molta forsa, y que diguin lo que vulguin y fassin lo que fassin ell no se n'anirá de Barcelona.

Ab aquests calfrets lo que demostra clarament es qu'está passant la febre de l'impotencia.

Ara que 's quedi ó que se 'n vaji, tant se val. Perque Barcelona en tota la seva extensió, desde arran de mar fins á la carena del Tibidabo, desde 'l Llobregat fins al Besós s'ha convertit per ell en un exténs banch dels acusats.

Que s'hi estigui si tant li agrada recargolar'shi.

El Sr. Ossorio diumenje se 'n vá anar á Madrid á conferenciar ab l'Amo Toni.

Vá dir qu'estaría ausent quaranta vuit horas no més.

El temps estrictament necessari pera cambiar impresions.

Ja se lo que li haurá dit l'Angel del govern civil:

—Cregui, D. Antón, que á Barcelona, sols hi ha una manera d'estarhi, una autoritat, una mica bé, y es no anarse'n ab enganyifas ni traidorias, y atenirse en tot y per tot als dictats de l'opinió, que al cap-de vall son els de la justicia. Perque allí impera un dilema sense escapatoria:—O solidarisarse ó liquidarse.

Las nenas de Arenys varen fer un galán obsequi al senyor Calvet, diputat per aquell districte. Li varen regalar una artistica cistelleta plena de las famosas, grossas y duras atmetllas que s'elaboran en aquella simpática vila.

Ara 'l Sr. Calvet vé obligat á regalarne may siga sino una al seu vensut competidor Sr. Sagnier.

Ja que está condemnat á tragar saliva, á lo menos que la traguí dolsa.

El Sr. Villanueva, entussiasta lerrouxista, á proba de carabassas electorals, té entre altres debilitats la de ser fastuós fins en la expressió dels seus sentiments religiosos.

Perque no sé, si ho saben: el Sr. Villanueva es un católich que practica.

En la seva casa de la Escala fins hi té oratori. Lo qual, cada vegada qu'en unas eleccions li clavan una pallissa, cosa que li succeheix cada volta qu'en Lerroux el presenta candidat, li permet buscar un consol, encomenant-se á Déu.

Se 'ns ha contat sobre aquest oratori del Sr. Villanueva un fet que no deixa de ser curiós.

L'entrada del mateix y la entrada del excusat están situadas en un mateix corredor. Donchs bé: un día que tenia hostatjat á casa seva al Emperador, vá fer treure 'l pom de la porta del oratori, á fi d'evitar que 'l seu ilustre hoste al anar al quarto de las pomas pogués equivocar-se.

¡Qué hauría dit en Lerroux, si de bonas á primeras se

AL VERNISSAGE

—iPero, Caimitu, quánta pintura!

—No me 'n parli. Ja li dich jo que, entre la dels quadros y la que vostés portan á la cara...

troba dintre del recinte sagrat ahont el Sr. Villanueva desfoga las sevas místicas efusions?

Més que ab indignació ab asco, tota la honrada prempsa local s' ha ocupat d' una caricatura publicada per un senmanari únicament conegut per las sevas procacitats.

Creyém que ha arribat l' hora de preguntar als que per ministeri de la lley están en el deber de reprimir semblants indecencias:—Senyors ¿que ja no hi ha justícia aquí?

En el *Principal*, la nit de la funció dedicada als diputats solidaris electes, vá difundirse certa alarma.

Tothom vá saber que á la porta havían sigut detinguts dos individus d' aspecte sospitós, disfressats ab bigotis postissos y que de més á més portavan una ampolla plena de un líquit de color fosch.

¡Quín horror!

Pero, esbrinada la cosa, s' va saber que 'ls detinguts eran dos reverendos.

¡Quína gracia!

Privat el clero de anar al teatro per ordre severa del bisbe, y desitjant ells assistir á una festa dedicada als diputats solidaris, apelaren al pèl postís pera lliurarse de ser reconeguts y del cástich consegüent.

Y en quant al líquit de la botella... ¡era café!

Acostumats á retirar d' hora, temían adormirse y pera desvetllarse portavan el café previngut... ¡En la seva cándida ignocencia ni tan sols havían sospitat que 'l més gran desvetllador, per capellá que se sigui, era la hermosa figura de la Gay, interpretant la *Carmen*, de Bizet!

¿Van llegir diumenje la dominical de 'n Baró?
Vels'hi aquí un home que havent admés la *Solidaritat* á última hora, y si 's plau per forsa, al objecte de conte-

GAT ESCALDAT..

—No sé: m' han dicho que aquí hay *exposición*...

—¿Sí?... Pues apartémonos un poco... No vaya á ser una bomba.

EN ZURDO, OBSCURANTISTA

ó una profecía fracassada

—«Posible será que en la noche del 1.º de Mayo la ciudad se quede á oscuras...»

nir la pluja de baixas de suscriptors, ja vol ser més amo que ningú, y dictar lleys y armar maranyas.

Y las emprén contra en Salmerón, y 's mostra desesperat á la sola idea de que pugui venir la República, que per ell es la demagogia, y 's permet afirmar que han d'evitar aquesta gran desgracia els electors del 21 de abril que, segons D. Teodoro, foren conservadors en sa inmensíssima majoría.

L' autor d' *El joch dels disbarats* es incorretjible.

Ningú, fora d' ell, se preocupa de lo que ab la *Solidaritat* ha de venir, y sí tant sols de lo que ab la *Solidaritat* ha de desaparèixer.

Després el país parlará, y lo que ell disposi será acatat.

Bona sahó hi ha y la fruyta madurarà en l' arbre, encare que 'l Sr. Baró la miri malament.

El Sr. Ossorio, el día de la inauguració de la Exposició internacional de Bellas Arts, s' oposá resoltament á que 'l Sr. Bastardas pronunciés el seu discurs en catalá.

No som nosaltres excludivistas, bé ho saben els nostres lectors; pero las imposicions se 'ns atravessan, y no es res més que una imposició l' ordre dictada per D. Angel, quí aquesta vegada, al nostre humil entendre, no va estar á l' altura de la seva serenitat habitual.

No obstant y haverse proscrit la llengua catalana de una cerimonia, que després de tot havia de resultar encarcerada y enutjosa, el millor discurs va ferlo, l' está fent y 'l farà mentres estigui oberta la mateixa Exposició.

En efecte, ella diu clar y catalá que 'ls catalans l' havém feta sense 'l concurs del Estat, y que als elements oficials tan sols els hi devém l' incumpliment de una oferta de subvenció, y l' haver destorbat el concurs dels artistes japonesos.

Ab aquest discurs sense paraulas, pero eloquentíssim

com el que més puga serho, queda suficientment contestada la etzegallada exclusivista del Sr. Ossorio.

Cábalas de *La Correspondencia de España*, sobre 'ls propòsits dels diputats solidaris:

«Hace algun tiempo, —diu— el propósito de dicha agrupación era pedir por medio de una enmienda al Mensaje de la Corona, aquellas modificaciones y reformas que persigue el catalanismo, y en caso de que le fuesen negadas, como naturalmente habrían de serlo, retirarse de la Cámara con estrépito, es decir, realizando un acto de resonancia.»

Naturalment, ja sab *La Correspondencia* que aixó tan estrepitós y buyt de dintre no respón á res, y valdría tant com donar un cop de bombo. Y no es pera tocar aquest instrument que ha enviat Catalunya els seus diputats á las Corts.

«Ahora—continúa dihent—parece que han cambiado de intención, y que lo que se proponen es: pedir primero la anulación de la ley de jurisdicciones, después el reconocimiento del catalán como idioma oficial, y así sucesivamente; pero no pasarán á muchas cosas más, porque según tenemos entendido el hilo se acabará más pronto, y no dará para tanto.»

¿Que 'l fil s' acabarà prompte?... Es un error de *La Correspondencia*.

De fil ne tenim moltíssim y de ganas de donarne encare més.

Ens plau que 'l Sr. Giner de los Ríos, en compliment de la seva paraula, haja tornat á la Majordomía del

Ajuntament las sevas insignias de tinent de arcalde, y haja demanat un mes de llicencia. Aixó vol dir que 's prepara per arribar al 14 de agost, en qual fetxa, per cumplir 60 anys d' edat, quedarà lliure de l' obligació legal de desempenyar el càrrech edilici.

Y ara fentnos càrrech de algunas de sas sentidas paraulas pronunciadas en el Consistori, reconeixém qu' en efecte, no es ell un dels que haguessin predicat may la violencia directament.

Pero ay! que la seva obcecació lerrouxista l' inclinava á tolerarla, y alguna vegada cometé l' error de dir que lo que passava á Barcelona, passava també en las principals ciutats del mon. Precisament aquests errors de apreciació motivaren la carta oberta que 'ns creguerem en el deber de dirigirli.

El Sr. Giner s' havia prestat á servir de canya en la qual s' hi enroscava l' enredadera venenosa del lerrouxisme kabileny.

Cert qu' ell no donava fruyt, pero amparava á una planta de mal ésser, que sense apoyo hauría sigut rastreira, y que de no poder alsarse s' hauría podrit sobre 'ls terrossos.

L' entussiástich amor que D. Nicolau Salmerón sent per Catalunya, y la confiansa que li inspira 'l viril moviment del nostre poble, van portarlo á declarar que anteposava la seva representació per Barcelona á la jefatura del partit de Unió republicana.

Aquesta declaració la feu algún temps avants de las

¡UN DINERET PER LA SANTA CREU!

—¿Qué es aixó de la Santa Creu?

—Una confitería, que hi venen uns carmetlos més bons!...

eleccions generals, en virtut de las quals, quaranta diputats catalans solidaris van a las Corts. ¡Ab quina efusió no la confirmarà avuy, després de aquest brillantíssim resultat!

La frase del gran apòstol, tan honrosa pera Catalunya, recorda la famosa del emperador Carlos V, que va dir:

«Prefereixo ésser comte de Barcelona qu' Emperador de Romans.»

Un periodista tan salat com en Cavia, també es dels que perden la gracia... y la justicia, quan s' ocupa de las nostras cosas.

En el cambi de nom de alguns carrers, ha volgut veurehi desafecte a algunas glorias espanyolas, y 'ns baquetja de valent cregut de que havém deixat aquests carrers sense 'l nom que portavan, com els de Castillejos, Luchana, Hernán Cortés, Padilla, Méndez Núñez, Callao, Colón, Dos de Mayo, Lepanto y Cervantes...

Si 'l Sr. Mariano hagués sapigut que aquí no hi hagut altra cosa que l' eliminació de noms duplicats a causa de l' agregació dels pobles del Plá, sabria que Cervantes, Lepanto, Dos de Mayo, Colón, Callao, Méndez Núñez, Padilla, Hernán Cortés, Luchana y Castillejos, continúan tenint el seu carrer, y s' hauria estalviat d' escriure una rastellera de cárrechs sense fonament, com tots els que formulan els que l' han donada en monopolisar el patriotisme espanyol, sense deixar-ne una gota pera Catalunya.

Sápiga 'l Sr. Cavia que l' únich nom que no tindrà may carrer a Barcelona, es el de la *Marxa de Cádiz*, que l' agut escritor, poch ans del desastre, tingué l' humorada d' elevar a la categoria de Himne nacional.

Es ben curiós lo que passa ab *El Siglo*.

Fundat ó no fundat, s' escampa per Barcelona el rumor de que aquests magatzems han donat alguna cosa a n' en Lerroux, y la direcció, com si l' hagués picada una vespa, en lloch de desmentir senzillament la imputació ó de callar si aixís ho estimava preferible, surt y 's despenja ab un remítit ahont parla de *viles patrañas* y de *campanyas difamatorias* y aludeix a *finés* que no creu necessari investigar.

Pero ¿quí l' empeny a *El Siglo* que tant rodola? ¿Tan ofensiva considera per' ell la suposició de que hagi subvencionat a don Alacandro *para gastos electorales*, que creu necessari indignarse y protestarne ab tanta energia?

Casas molt respectables hi ha a Barcelona que han donat diners pels gastos electorals de la Solidaritat Catalana, y, ben lluny d' amagarse'n, s' han complascut en que 'l seu nom figurés al costat de la quantitat donada.

¿Qué, donchs, tindria de particular que *El Siglo*, en us del seu dret, hagués encaminat cap a una altra banda els seus afectes?

Pero, encare hi ha més.

La gent, que en tot se fixa y de tot treu partit, ha vist ab verdadera extranyesa que *El Progreso*, al publicar el remítit d' *El Siglo*, ho hagi fet en primera plana, com si fos un assumpto molt important, pero sense acompanyarlo del més insignificant comentari.

—¿Quí ho entén aixó?— diu la gent.—¿Cóm s' explica que *El Progreso*, habitualment tan quisquillós, tan susceptible, que arma un escándol per un tres y no res, haja tingut la complacencia de insertar llis y ras un document que—sense volguer ofendre a ningú—dista molt de ser afalagador pel seu amo y que mes aviat, segons cóm se 'l miri, ha de resultarli una mica empipador?

No es que a nosaltres el plet d' *El Siglo* y la subvenció, real ó suposada, ens preocupi gran cosa; pero ab tota ingenuitat ho diém, donat el terreno en que l' assumpto s' ha colcat, se 'ns figura que las precedents observacions no han de semblarli al lector completament desafortunadas.

Decididament, *El Liberal* no té cura.

En la seva secció *La política en Cataluña*, s' hi llegia el dilluns aquest párrafo:

«Por efecto de un ataque gripal se encuentra en cama el secretario del Gobierno Civil señor Villanueva.»

¿Qué diastre pot tenir que veure ab la política l' atach gripal del respectable funcionari?

El senyor Villanueva, de totes maneres, encare n' ha sortit barato.

Pitjor hauria sigut si a *El Liberal*, en lloch d' enquistar la noticia en la secció política, li vé la ocurrencia de posarla entre las *diversiones públicas*.

Comentant ab la seva peculiar frescura lo que tot Barcelona ha dit y ha repetit sobre cert fulano y ab relació a luctuosos successos últimament desenvolupats a Barcelona, afirma la *Gaceta oficial del Celeste Imperio* que l' aludit «tiene el ánimo sereno y la conciencia tranquila.»

¿De veras?

Pues, mestre, ¡ja es tranquilitat!

¡Ah!... Que no 'm descuydés de comunicalshi.

«A consecuencia del triunfo de la Solidaritat, el progrés d' Espanya s' ha retrassat *nada* menos que d' un sigle.»

¿Se 'n riuhen? Donchs es una cosa molt seria.

Ho diu el senyor Palau y Canadell, candidat lerrouxista escombrat en las darreres eleccions provincials.

Y poden contar que quan el senyor Palau y Canadell ho diu...

Del mateix clarividet y apocalíptich filsof:

«No son las guerras civiles lo que hacen desgraciadas a las naciones.»

Oh! Ja, ja ho sabém.

Lo que las fa desgraciadas son las victorias que la Solidaritat Catalana... y 'l no deixar sortir elegit diputat al senyor Palau y Canadell.

¿Vol dir aixó, veritat?

Nova teoria, últimament inventada per la *Gaceta* dels xinos.

Tot alló tan tremendo que fins ara ha vingut dihent l' héroe de Rubí, com verbi gracia: *Jóvenes bárbaros, matad; Habrá bautismo de sangre; alzó el velo de las novicias; Mis funerales serán sangrientos*, no son frasses perversas llensadas ab mala intenció; son senzillament *páginas literarias*.

La sortida es verdaderament espatarrant.

Ara no més faltaria que vinguessin els autors del atentat d' Hostafranchs y diguessin que las descargas del día 18 no varen ser tiros, sino *ilustracions pirotécnicas*.

Aixís tot quedaria arreglat, y aquí no ha pasado nada. Diguém ab el municipal d' aquella famosa revista:

Yo en el mundo he visto barra,
pero como aquesta, ¡may!

Xascarrillo de postres.

Un pagés s' embadalía davant de un pintor que al ayre lliure treballava.

Y després, quan explicava l' efecte que li havia produhit, deya:

—Tafoy, vet' aquí que no sé ben bé, si treya 'ls tints de un tros de fusta pera posarlos sobre un drap, ó si 'ls treya de un drap pera posarlos sobre un tros de fusta.

NOTAS DE CASA

La popular Societat «Niu Guerrer» obra un *Concurs Fotográfico Humorístico*, pera el qual ofereix tretze premis.

Els treballs deuen ser enviats per tot el día 12 del vinent Juny al local de la Societat, carrer Ample, 59.

D. Joseph Torres ha tingut l' amabilitat de remetre'ns un exemplar de la seva inspirada composició musical *¡Perdó!*, lletra de D. Cassimir Giralt.

Gracias per l' atenció.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-ta-ri-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Arcís—Ricas.

UN BAYLET QUE HA PRES INFORMES

Mariano Foix

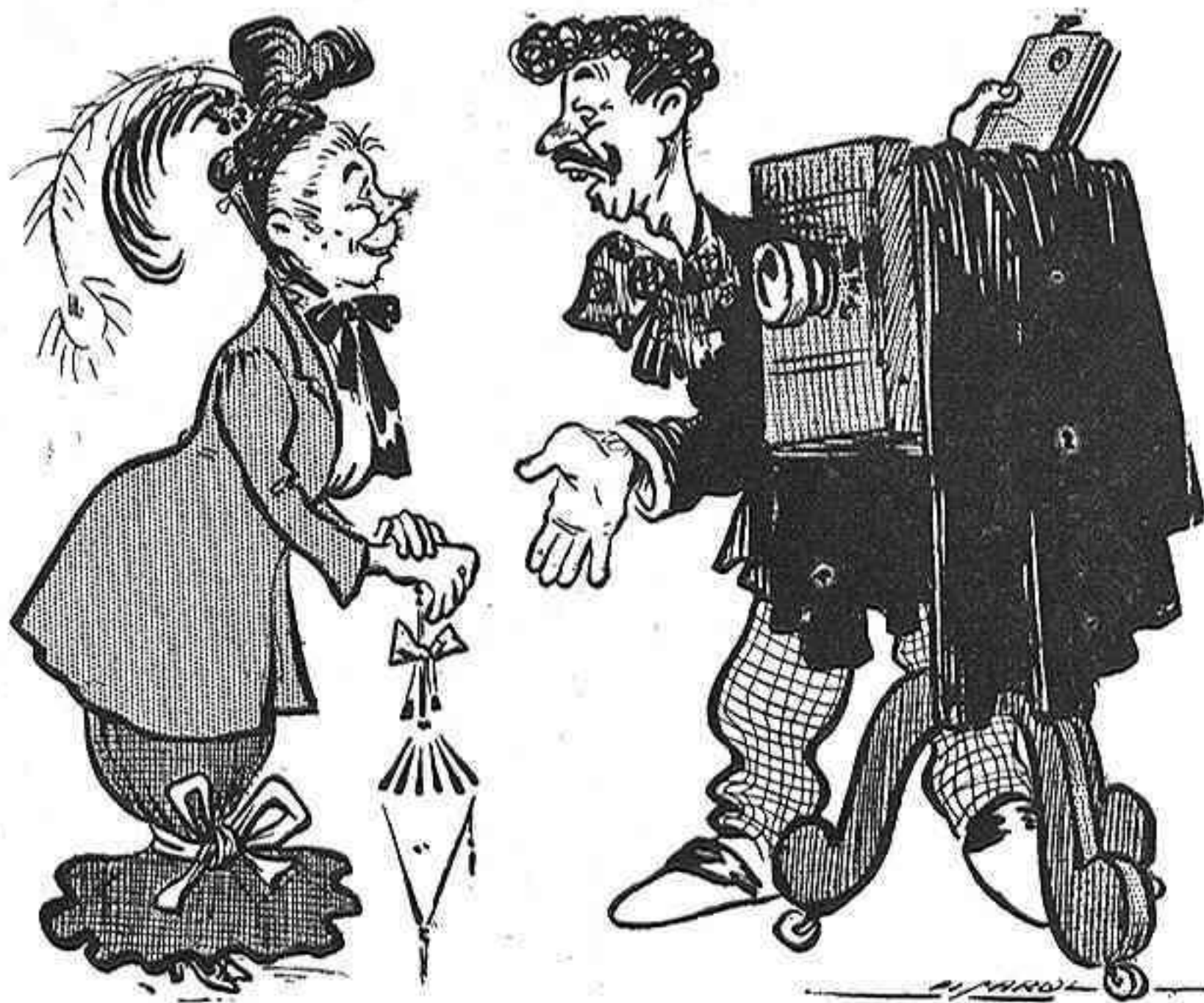
—¡Sí, just! Ves si jo hi aniré á estudi... Diu que fan dir totes las lletres... y devegadas hasta fan quedar sense dinar...

À LA EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS

—Aquests artistes son de la pell del dimoni. 'T fan pagar la entrada, y quan ets á dins te treuhen á sustos.

À CAL FOTÓGRAFO

—¿Ab la falda lligada vol que la retrati?
—¡Naturalment! ¿Que 's pensa que no sé que vostés ab la máquina tot ho veuhen cap per vall?

- 8.ª TARJETA.—*Lola Montes.*
4.ª TROMPITXO NUMÉRICH.—*Baltimore.*
5.ª CONVERSA.—*Tana.*
6.ª GEROGLÍFICH.—*Com més vestits, més sastres.*

TRENCA-CAPS

XARADA

Una vocal ma primera,
part del cos es la segona,
preposició la tercera
y negació en vers quart dona.
Si vols veure endevinada
lector aquesta xarada
en el total pots trobar,
un instrument per tocar.

UN APRENT DE FLAQUER

ENDEVINALLA

Poble soch y arbre so estat,
sens haverme transformat.

TRES CALANDRIS DE MASNOU

TARGETA

RAMÓN MOLINS ULLET

Formar ab aquestas lletas, degudament combinadas, el nom de dos pobles catalans.

MOKA SOKA Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble catalá.
9 3 2 2 7 8 8 3.—Ofici.
4 7 8 8 5 6 7.—Animal doméstich.
9 5 2 3 2 3.—Arbre
2 7 1 3 8.—Nom d' home.
7 4 6 7.—Nom d' dona.
9 5 9.—Número.
1 7.—Nota musical.
8.—Consonant.

JOVÉ P. R.

CONVERSA

- ¿Qué tal senyor Marçal?
—Molt bé Manel, enamorarás á alguna noya, anant tant elegant.
—No, que ja está escullida.
—¿Se pot saber qui es?
—Si vosté mateix acaba de dir lo seu nom.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

GEROGLÍFICH

: : +
F I L I
+
F I L
F I

M. GARRIGA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA,
Olm, 8

Tintu Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Pronto aparecerá
el indispensable

ANUARIO-RIERA

EXCLUSIVO DE ESPAÑA

Conteniendo los nuevos aranceles.—2 tomos.

Ptas. 23

EDICIONS POPULARS

D'EN

SANTIAGO RUSIÑOL

Acaba de sortir

L'ALEGRIA QUE PASSA

Preu: 1 pesseta

52

Obra nueva

Georges Franche

ACCESORIOS

DE LAS

CALDERAS DE VAPOR

*Conducción de los fuegos.—Depuración de las aguas
Alimentación*

Caldeo.—Aparatos de seguridad y observación.—Legislación

Versión española de JOSÉ DE IGUAL

Un tomo en 8.º mayor, con 203 ilustraciones intercaladas en el texto. Ptas. 10

HISTORIES D'ALTRE TEMPS

LO SOMNI

D'EN

BERNAT METGE

*Text catalá del XIV^{en} segle
novament publicat ab notes bibliografiques
y crítiques*

PER

R. MIQUEL Y PLANAS

Preu: UNA pesseta

COLECCIÓN DIAMANTE

Ultimo tomo publicado
Volumen 103, titulado

MARIA MOISÉS

NOVELA DEL NIÑO

Un tomo en 8.º, Ptas. 0'50

Segona edició

ACABA DE POSARSE A LA VENDA

LA MARE

PER SANTIAGO RUSIÑOL

EDICIÓ POPULAR — Preu: 1 pesseta

EL CONSEJERO DE LOS ENAMORADOS

Modelo de cartas para los que tengan ó deseen tener
relaciones amorosas

LIBRO INDISPENSABLE

Ptas. 1

BARCELONA Á LA VISTA

ALBUM DE FOTOGRAFÍAS DE LA CAPITAL Y SUS ALREDEDORES

Un tomo, encuadernado, con 351 vistas.

Ptas. 12

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

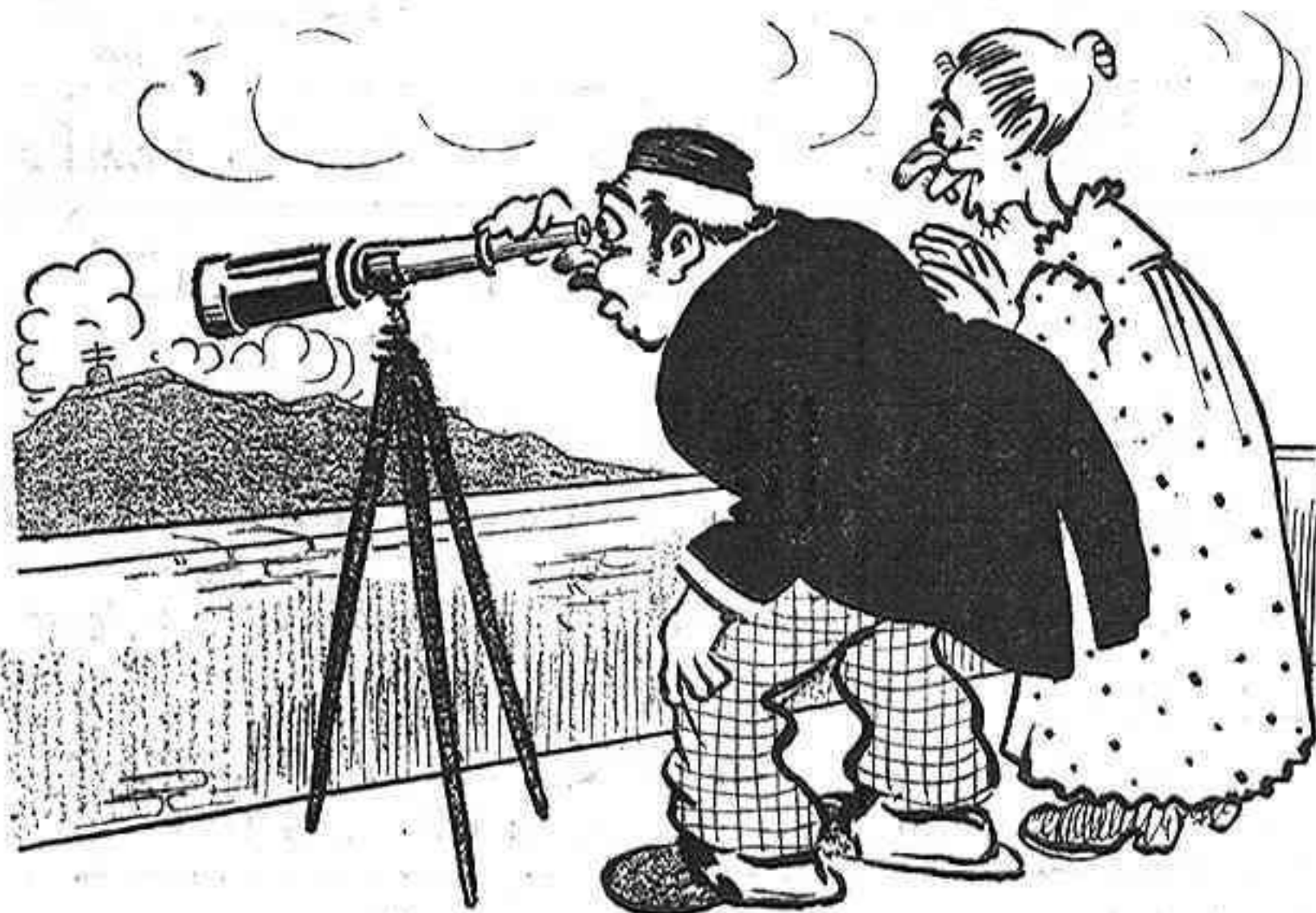
ESPERANT EL «FAUSTO ACONTECIMIENTO»

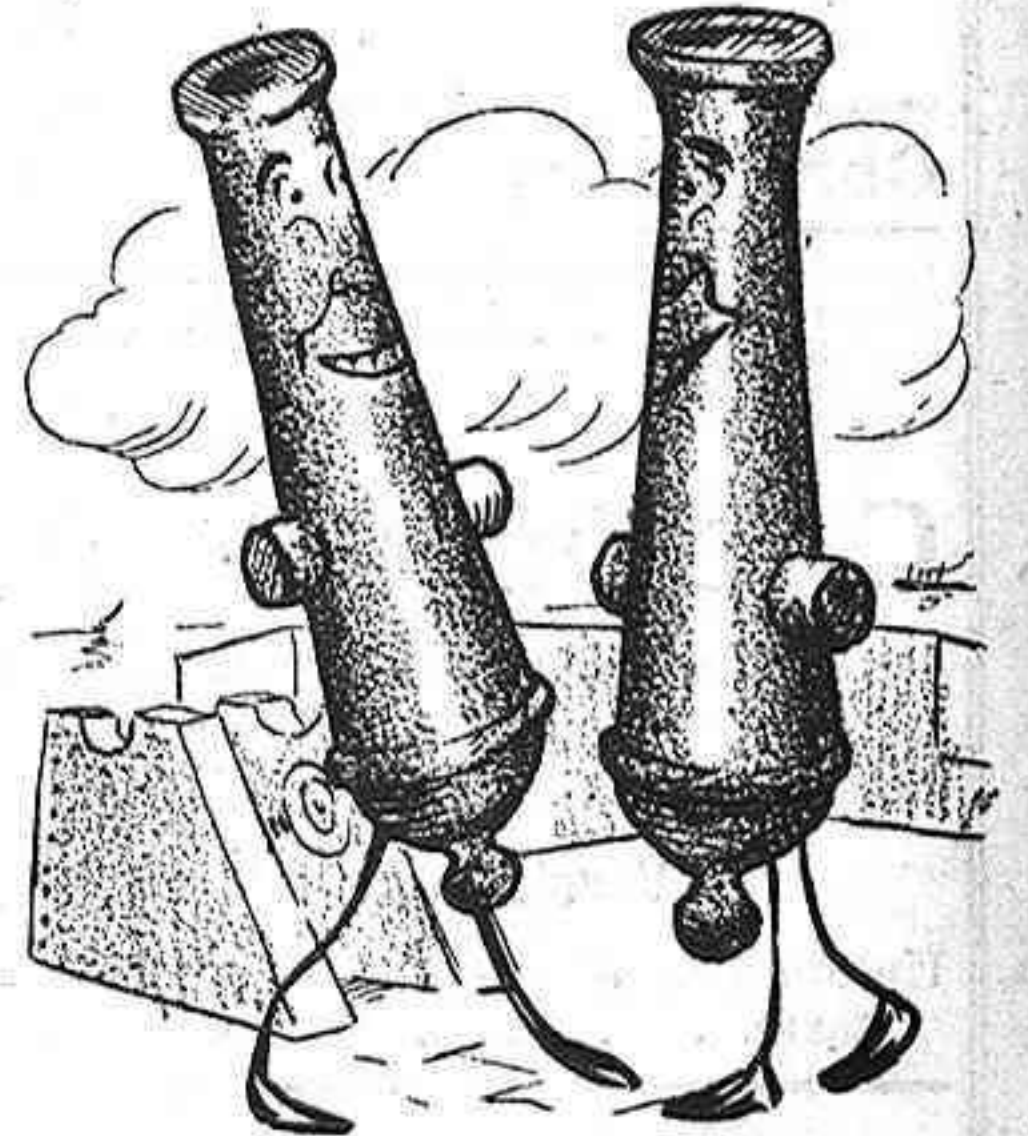
—¿Es á dir que puch dormir tranquila?
—Sí, senyora: á la primera canonada, li prometo que la trucaré.

—¿Has sentit nen?
—No es res: es á cal fuster que descarregan taulóns.

—¡Qué! ¡Ja tiran?
—No: son boyras que pujan per la part de Mallorca.

—Vaja, ¿qué fem? ¿Encare no?
—¡Y tall! Jo ja 'm canso d' esperar.

—¡Ara sí que 'm creya que tiravan!

—¿No está el dinar? ¿Donchs qué ha fet tot el dematí?
—Escoltar si pel cantó de Montjuich se sentía alguna cosa.